

Сам појам Друге Србије непосредно је везан за деведесете године и настојање одређених либерално-демократских и грађанских политичких групација да се на себи својствен начин дистанцирају и осуде политику коју је водио Слободан Милошевић. Подела на политичкој и друштвеној сцени на оне који заговарају отворени и наглашенији национални приступ у расправи о најважнијим друштвеним, политичким, културолошким и идентитетским питањима и оне који се истрајно боре против увек присутне пошасте великосрпског национализма остала је веома жива и делатна и данас. И не видим потребу да се та подела негира јер она реално постоји у нашем свакодневном политичком и друштвеном животу.

У расправама о Другој Србији потврђује се идеја Доминика Мојсија да у „Данашњем свету борба за идентитет заменила је идеологију. Нада је вера у сопствени идентитет, у способност позитивне интеграције са светом. Зато је и све разуђеније поље идентитета постало главно поприште идеолошких контроверзи, тумачења и борби не само наше новије историје већ се у исто време отварају многа значајна питања везана за конституисање, обликовање и функционисање српског националног идентитета који треба разградити у политичкој реторти Друге Србије користећи методе деконтаминације, денацификације и демитологизације српске историје. Тодор Куљић у једном тексту јасно показује на који начин треба приступити овој структурној демотажи нашег националног идентитета. Шта чинити. Омекшавати хегемону националистичко памћење које је монолошки организовано јер је чувају хигијеничари националног идентитета. Нација јесте заједница сећања, али је и заједница заборављања. Почива на домишљеним и измишљеним националним митовима“.

Али спремни су зато хигијеничари и деконтаминатори Друге Србије да искористе сваку повољну прилику да омекшају хегемонистичко националистичко памћење јер је оно по њима најтврђа брана у разградњи српског националног идентитета чему су они тако предано посвећени. При томе „њима одговара само криза, то је хумус који их држи. Те

организације су зло које се храни најгорим што постоји у друштву“, како указује Слободан Самарџић. Једно од суштинских питања које се јавља у политичком и културолошком разматрању улоге Друге Србије је садржано у суштинском расправљању односа националног и демократског. За идеологе Друге Србије та два појма се апсолутно искључују иако је грађанско друштво за чије принципе се они залажу управо и настало као резултат не само деловања демократских принципа већ и као последица историјског буђења народа и стварања нација у великим грађанским покретима и револуцијама. Сада смо дошли у парадоксалну ситуацију да се одбрана националног идентитета и националних интереса сврстава у неприхватљиви и прокажени национализам.

Историчар Душан Батаковић је још 1992. године јасно указао на постојање овог друштвеног размеђа. “Бреме историјске одговорности пада на онај део српске интелигенције који је био спреман да демократију жртвује националним циљевима и тако се искупи за грехе из младости када је нацију жртвовао идеологији. Додатну одговорност сноси тзв „космополитска интелигенција“ која је у суштини инфериорна (они не знају да је српски национализам шала према оном који краси Немце, Французе или Енглеze, а о Американцима да и не говоримо због једног департмана величине Книнске крајине Француска би на пример заратила са целим светом). Идеологија “људских права“ и „права на самоопредељење“ само су покриће за сасвим прозаичне тежње за политичком и економском доминацијом на одређеним просторима“. Управо залагања ове иделошке групације која делују као ексклузивна и посвећена политичка групација за заштиту и заступање људских права служе као главна одредница у коришћењу политичке коректности у овладавању што ширим и утицајнијим друштвеним простором и институцијама у коме ће они деловати (што и сада чине) као неприкосновени арбитри у заступању своје основне политичке и идеолошке позиције да је Србија земља у којој се не може никако успоставити, а ни функционисати уравнотежен и делотворан однос националног идентитета и демократских начела у организовању друштвене заједнице.

Шеснаест аксиома другосрбијанске политичке коректности

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 08 фебруар 2013 22:34
